

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko Ministerstwu [...] w W.
z udziałem interwenienta ubocznego NSZZ [...] w Ministerstwie [...]
o ustalenie, ewentualnie zasądzenie wynagrodzenia, zobowiązanie pozwanego
do podjęcia rokowań ze związkami zawodowymi w celu ustalenia zasad podziału
środków na wynagrodzenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 czerwca 2013 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 12 czerwca 2012 r., sygn. akt XXI Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z 12 czerwca 2012 r. Zarzucono naruszenie art. 8 k.p., art. 65 § 1 k.c. w związku
z art. 300 k.p., art. 233 k.p.c., art. 316 § 1 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. W ocenie
skarżącego skarga ma być oczywiście uzasadniona.

Dodatkowo wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
które przedstawiono w formie następujących pytań: 1) „czy w ramach dyspozycji
objętej przedmiotową normą prawną stosowanie przez Sąd klauzuli generalnej z art.
8 k.p. jest zatem ograniczane tylko do ciężkiego naruszenia obowiązków przez
daną osobę (pracownika), czy też obejmuje wszelkie działania sprzeczne ze

społeczno-gospodarczym przeznaczeniem danego prawa lub zasadami współżycia społecznego oceniane na tle konkretnego stanu faktycznego?”, 2) „czy w ramach klauzuli generalnej z art. 8 k.p. Sąd może na tle stanu faktycznego danej sprawy dokonywać gradacji stwierdzonych naruszeń i ich sprzeczności z zasadami współżycia społecznego, biorąc pod uwagę ich charakter formalno- i materialnoprawny, czy też przedmiotowe naruszenia bez względu na ich charakter powinny być oceniane równorzędnie przez Sąd orzekający pod kątem sprzeczności ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem danego prawa lub zasadami współżycia społecznego. Ponadto; jak Sąd powinien ewentualnie dokonywać takiej gradacji w sytuacji, kiedy obie strony procesu powołują się na art. 8 k.p. i naruszenia o różnym charakterze - tj. merytorycznym i formalnoprawnym?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna spełniająca wymagania z art. 398⁴ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu (postanowienie SN z 13 listopada 2008 r., II UK 228/08, LEX nr 564794). Na tym etapie ustala się przede wszystkim, czy zachodzą okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, co ma umożliwić wybór jedynie takich spraw, które powinny zostać rozpoznane przez organ najwyższego szczebla sądownictwa ze względu na interes publiczny (postanowienie SN z 29 stycznia 2011 r., I UK 295/10, niepubl.). Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest bowiem ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencki (postanowienie SN z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wszystkie przesłanki przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. stanowią rozwinięcie podstaw kasacyjnych (postanowienie SN z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07).

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego może wzbudzać pewne wątpliwości w zakresie oceny charakteru Porozumienia z 21 lutego 2005 r. i wpływu jego postanowień na stosunki pracy, w tym powoda. Sąd Najwyższy zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. rozpoznaje jednak skargę kasacyjną w granicach

zaskarżenia oraz w granicach podstaw; w granicach zaskarżenia bierze jednak z urzędu pod rozwagę nieważność postępowania. Tym samym, także na etapie przedsądu możliwe jest branie pod uwagę jedynie okoliczności, które wskazał skarżący, a które miałyby uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania.

Ponad wszelką wątpliwość nie można uznać, że Sąd Okręgowy naruszył przepisy wskazane w skardze kasacyjnej w sposób oczywisty, o czym stanowi art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W celu spełnienia przesłanki przewidzianej z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa, czego wnoszący skargę nie uczynił (postanowienia SN z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007, II UK 45/07 niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109).

Wskazanie zagadnienia prawnego polega na jego sformułowaniu w postaci jurydycznego wyводу i wskazaniu dlaczego jest ono istotne, z przytoczeniem argumentów prawnych, które mogą prowadzić do różnych wyników (postanowienie SN z 25 lipca 2007 r., V CSK 235/07, niepubl.). Istotność zagadnienia prawnego ocenia się bowiem z uwzględnieniem jego znaczenia i doniosłości prawnej dla systemu prawa (postanowienie SN z 10 sierpnia 2007 r., III UK 50/07, niepubl.).

Skarżący w żaden sposób nie wykazał, aby sformułowane przez niego pytania były zagadnieniem prawnym, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (wyrok SN z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004, nr 7-8, s. 51).

Z tego względu, orzeczono jak w sentencji.

